

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا وَنَبِينَا أَبِي الْقَاسِمِ مُحَمَّدٍ
وَعَلَى آلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ وَاللَّعْنَةَ عَلَى أَعْدَائِهِمْ أَجْمَعِينَ

چون فقرات به «أَبْوَابِ الدُّعَاءِ إِلَيْكَ لِلصَّارِحِينَ مَفْتُوحَةً» مثل اینکه ختم بشود خدایا من می دانم که تو برای افرادی که امیدوارند رجاء دارند امید دارند «بِمَوْضِعِ إِجَابَةٍ» در موقعیت پاسخ دادن هستی «وَلِلْمَلْهُوفِينَ بِمَرْصِدِ إِغَاثَةٍ» و برای افرادی که مورد ظلم واقع شدند و حسرت به دست آوردن حقوق خود را می خورند، هُف به معنای حسرت است تحسّر، ظلم، کسی که مظلوم واقع بشود به او می گویند ملهوف «بِمَرْصِدِ إِغَاثَةٍ» در جایگاه دستگیری تو قرار داری «وَأَنَّ فِي اللَّهْفِ إِلَى جُودِكَ» و به تحقیق من می دانم، در روی آوردن و تقاضا و حسرت و جود تو، و رضای به قضای تو، راضی بودم به آنچه که تو حکم می کنی و برای بندگان مقدر می کنی، آنچه را که برای بندگان مقدر می کنی و مشیت بر تقدیر برای بندگان هست، کسانی که به این تقدیر رضا می دهند، راضی اند، چون و چرا ندارند، چرا خدایا من را جای فلان کس نگذاشتی؟ چرا فلانی را جای من نگذاشتی؟ چرا فقط من باید به این مسئله مبتلا بشوم؟ چرا آن؟ چرا این؟ نه.

کسانی که رضایت به قضای تو دارند «عَوْضاً مِنْ مَنَعِ الْبَاطِلِينَ» این لطف به جود تو و رضای به قضای تو، می تواند بدل واقع بشود از کسانی که بخل می کنند، از منع بخل کنندگان «وَمَنْدُوحَةً عَمَّا فِي

أیدی المُسْتَأْثِرِينَ» و بی‌نیازی. مندوحه یعنی وسعت، فراخی، بی‌نیازی از آنچه که در دستان افرادیست که برای خود می‌طلبند. این فقره و این مطالب همه در يك راستا قرار دارد.

من می‌دانم کسانی که به تو امید دارند امیدشان بیجا نیست، کسانی که مورد ظلم واقع شدند، کسی هست که آن ظلم آن‌ها را جبران کند و آن‌ها را از تحت این ظلم بیرون بیاورد و مأوایی برای آن‌ها باشد. «وَأَنَّ فِي اللَّهْفِ إِلَى جُودِكَ» در روی آوردن به جود تو و رضاء به قضای تو جایگزین مناسبی است از منع افرادی که بخل می‌کنند و بی‌نیازی از آنچه که در دست‌های مستأثرین است افرادی که برای خود می‌طلبند برای خود می‌خواهند.

امام سجّاد علیه السّلام می فرماید: من می دانم، به این علم رسیدم. امام که اشتباه نمی گوید، خدای نکرده خلاف نمی گوید «وَأَعْلَمُ» یعنی من می دانم، به این نقطه از علم رسیدم که کسانی که امیدوار به تو هستند کسانی که مظلوم واقع می شوند حسرت وصول به تو را دارند و وصول به نعمات تو را دارند، تو در جایگاه مناسب قرار داری و هر کسی که رضای به قضاء تو بدهد و به جود و احسان تو، این «عَوْضًا مِنْ مَنْعِ الْبَاخِلِينَ» این از منع باخلیین بی نیاز است، آن کسانی که بخل می کنند. «وَمَنْدُوحَةً عَمَّا فِي أَيْدِي الْمُسْتَثَائِرِينَ» و در بی نیازی از دست های آن کسانیست که برای خود می طلبند و برای خودشان جمع آوری می کنند.

خب این ترجمه تحت الفظی این فقرات بود. حالا چرا پروردگار متعال در موضع اجابت قرار دارد؟ و کسانی که مورد ظلم و حسرت رسیدن به حق را دارند چرا خداوند در جایگاه دستگیری قرار دارد؟ و رضای به قضاء پروردگار چرا می تواند عوض واقع بشود از منع افرادی که بخل می کنند و افرادی که برای خودشان می اندوزند؟ این جهتش چیست؟

جهت این مسئله، علل و عوامل متعدده ای می تواند باشد که اطلاع بر این علل و عوامل، بینش انسان را در ارتباط با پروردگار و ربط انسان را با آن مبدأ می تواند تصحیح کند و انسان را از این کثرات و از این تعلّقات، می تواند بیرون بیاورد و نفس او را به مرتبه اطمینان و آرامش برساند. اطلاع بر این مسئله.

نکته مهم و محور سخن در کلام حضرت سجّاد علیه السّلام بر کیفیت بینش انسان است به سلسله علل و اسباب، و تمام گرفتاری هایی که ما در این دنیا داریم به این نکته برمی گردد که سلسله علل و اسباب را ما اشتباه گرفتیم، ما سلسله علل را اشتباه فرض می کنیم علّت را بجای معلول و سبب را به جای مسبّب و مؤثّر را به جای متأثّر می گذاریم و این چشمان رَمَد دیده ما و خواب آلود، چشمی که خواب آلود هست دیدید؟ آدم تازه از خواب پا می شود مقابل خودش را خوب نمی تواند ببیند. می رود یک دفعه سرش می خورد به در، در نمی بیند خیال می کند باز است، خواب آلود است دیگر.

می گویند آقا چشمت را یک خورده بمالان، تازه از خواب پا شدی آب بزن به صورتت درست ببینی! چرا این طور است؟ به جهت اینکه چشم در یک تاریکی مطلق قرار داشت ساعت ها چشم تاریک

بود هنوز سلول‌های شبکیه آمادگی برای پذیرش نور را ندارند و در گرفتن آن تصویر دچار اشکالند چون می‌دانید که ما دو جور سلول داریم، يك سلول‌های استوانه‌ای داریم يك سلول‌های مخروطی، در شبکیه کار این‌ها فرق می‌کند روز مخروطی‌ها هستند شب استوانه‌ای‌ها که سطح قاعده آن‌ها بزرگ‌تر است بیشتر بتوانند نور را منعکس کنند وقتی که مدت‌ها چشم بسته هست باز می‌کنیم آن حالت اولیه چشم يك خورده غیرعادی است در روایت هم داریم که می‌فرماید: مَنْ أَحَبَّ كَرِيمَتَاهُ لَا يَكْتُبُ يَا لَا يُقْرَأُ بَعْدَ الْعَصْرِ؛ کسی که چشمانش را دوست دارد در هنگام غروب بعد از عصر که نزدیکی‌های غروب هست نباید بخواند.^۱

این بخاطر این است که سازمان‌های سرویس دهی چشم در وقت غروب می‌خواهند جایشان را عوض کنند مسئولین این انعکاس نور و بازتابش در سلسله عصب مغز، می‌خواهند در روز جایشان را به آن فرآیندها و خدمه شب و گذار کنند در این واگذاری یک قدری اشکال پیش می‌آید لذا در هنگام غروب انسان گاهی اوقات در دید اشتباه می‌کند نباید انسان مطالعه کند در [این] هنگام، مخصوصاً طلاب که خب لابد در آن موقع فرصت مطالعه را می‌خواهند از دست ندهند و استفاده کنند ولی خب ضرر دارد.

کسانی که چشم‌شان رمد دارد، رمد، یعنی خواب یعنی ناراحتی، مرض، خواب آلودگی به این‌ها همه می‌گویند رمد، رمد یعنی این، شیخ محمود شبستری خدا رحمتش کند واقعاً چه اشعار عالیست.

رمد دارد دو چشم اهل ظاهر ظاهر *** که از ظاهر نبیند جز مظاهر

رمد دارد مریض است، خواب آلودست عوضی می‌بیند، چهره را مشوه می‌بیند، مشوه: عوضی می‌بیند. رمد دارد مریض است اهل ظاهر که از ظاهر نبیند جز مظاهر که از ظاهر فقط مظاهر می‌بیند، فقط این صور را می‌بیند، پرده‌ای است که فیلم را همین طوری می‌آید می‌گذارند اما نمی‌داند آن کسی که این پیچ دستگاه در دستش هست او پشت پرده نشسته این فقط دارد عکس را می‌بیند آن پیچ را باز می‌کند عکس می‌افتد، می‌بیند این صور همین طوری دارد می‌آید و می‌رود با هم بازی می‌کنند بالا می‌پرند، پایین می‌پرند فرض بکنید که می‌گوید عجب، حالا آن پیچ را یک دفعه ببندد دیگر همه‌ی صفحه چه می‌شود؟ تاریک می‌شود، تاریک، هیچ نمی‌بیند که از ظاهر نبیند جز مظاهر فقط مظاهر را

---

^۱ مطلع انوار، ج ۱، ص ۲۹۳: رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم: من أحب کریمتاه لم یکتب بعد العصر.

می بیند.

ما در سلسله علل و اسباب همیشه دچار اشتباه هستیم همیشه دچار ناراحتی هستیم همیشه دچار ضعف هستیم هی می خواهیم مسائل را به این و آن نسبت بدهیم، از خود گرفته می خواهیم معایب را از خود دفع کنیم و محاسن را به خود نسبت بدهیم.

یک وقتی ما در قم در مدرسه تحصیل می کردیم به اتفاق اخوی بزرگ ترمان، در دوران مجردی دیگر در حجره بودیم خب گاهی اوقات یک اختلاف سلیقه هایی یک خلاصه از ناحیه ما کم و کاستی هایی خب دیده می شد متقابلاً این مسئله به ما نسبت داده می شد، یک مطالبی بالاخره بود دیگر. گاه گاهی مرحوم آقا مشرف می شدند قم و به حجره ما یک سری می زدند و ما هم می آمدیم چغولی می کردیم شکایت می کردیم آقا وضع حجره این است فلان است ایشان [(اخوی بزرگ تر)] هم متقابلاً تقصیر را گردن ما می انداخت آقا این است اشکال سر این است این کوتاهی می کند این نمی دانم چه می کند به وظیفه اش عمل نمی کند به تکلیفش عمل نمی کند چه، ایشان هم می خندیدند یک دفعه آمدند ما همین طور تا می خواستیم شروع کنیم به چغولی، ایشان یک دفعه گفتند می خواهم این دفعه یک چیزی به شما بگویم اگر این دفعه آدمم اینجا، یک کم و کاستی اگر بود شما گفتی تقصیر من است شما هم گفتید تقصیر من است آن موقع کارتان درست است، بروید تا آن موقع، تا آن موقعی که به اینجا برسید که اگر یک مسئله ای بود شما بگویید من باعث شدم شما هم بگویید من باعث شدم، آن موقع تازه می شود گفت که بله، حالا دیگر می شود حساب باز کرد خلاصه.

بطور کلی مسأله نقص و ایرادی که در نفس انسان است اقتضاء می کند همیشه ما توجّه مان و خواست مان از نقطه نظر نزول حوادث و جریانات، در عالم علل و اسباب به معلولات باشد چون با معلول ها و با مسببات بیشتر سر و کار داریم. نفس انسان که در این دنیا به این بدن تعلق می گیرد هنوز برای رسیدن به عالم تجرّد راه باید طی کند. درست مانند بچه ای که قدرت تحلیل حوادث و جریانات را ندارد و مسائل را از دیدگاه ناقص و خام و کوتاه خود می بیند و بیش از آن نمی تواند تحلیل کند قضایا را.

اما وقتی که بزرگ شد و به آن قضایا فکر کرد می تواند تحلیل صحیح را از مسائل گذشته که در دوران طفولیت دارد، آن تحلیل را بدست بیاورد چرا؟ چون فکرش باز شده، سابق به برق می گفت لولو، وقتی دستش را برق می گرفت می گفت این تو لولو است این تو، توی این دیوار یک لولو خوابیده وقتی

که دست را برق می‌گرفت، اما وقتی که بزرگ می‌شود می‌بیند نه بابا! دیوار بیچاره گل است و آجر است و خشت است و این چیزها، لولویی هم توی کار نیست جریانی است که این جریان وقتی که می‌خواهد از بدن بگذرد قلب را از کار می‌اندازد در صورتی که مثبت و منفی توأم باشد یا اینکه خود بدن، آن بار منفی را داشته باشد، این دو جور، این را بعداً می‌فهمد در حالت طفولیت این مطلب را نمی‌فهمد چرا؟ چون فکرش و استعدادش گنجایش این سیر و حرکت متناوب برق را ندارد نمی‌تواند این را ادراک کند هرچه هم بگوییم نمی‌فهمد هرچه هم به او بخواهیم توضیح بدهیم ادراک نمی‌کند. از آمپول و دوی تلخ می‌ترسد و فرار می‌کند فقط همین درد را می‌بیند اما آن درمانی که بعد از این درد است آن درمان را احساس نمی‌کند آن درمان را پدر بچه احساس می‌کند مادر بچه احساس می‌کند خود بچه فقط درد را احساس می‌کند هیچ وقت تا به حال دیده‌اید یک بچه‌ای بیاید از پدر و مادرش تشکر کند چون من سالم دندانم درد نمی‌کند؟ هیچ وقت دیدید یک بچه بیاید فرض کنید که بچه‌ی پنج ساله، ده ساله، پیش مادر، خیلی متشکر من دلم درد نمی‌کند؟ الآن خیلی ممنون هستم از شما، دلم درد نمی‌کند. همه می‌خندند چرا؟ چون بچه سلامتی را نمی‌فهمد. مرض نداشتن را نمی‌فهمد. بله درد را می‌فهمد تا دلش درد می‌گیرد آخش بلند می‌شود فریادش بلند می‌شود خب حالا که فریاد بلند شد باید دوا کرد دیگر، باید مداوا کرد می‌گوییم اگر می‌خواهی خب بشوی باید این آمپول را بزنی می‌گوید نه نه این آمپول درد دارد فقط درد را می‌فهمد التفات کردید! ما همین ایم.

اما وقتی که ما بزرگ شدیم ان شاء الله وقتی بزرگ شدیم، ان شاء الله به ما یک قانون یاد می‌دهند در بهداشت و پزشکی، می‌گویند چه؟ زود بگویید، می‌گویند پیشگیری مقدم بر درمان است. این یک قانون است. این قانون را به کی می‌گویند؟ به کسی که سلامتی را بفهمد. وقتی انسان بزرگ می‌شود سلامتی را می‌فهمد تا کوچک است سلامتی را نمی‌فهمد فقط درد را می‌فهمد نمی‌فهمد سالم است اما همین که بزرگ شد تازه می‌فهمد چیزی به نام سلامتی هم وجود دارد می‌گویند سلامتی یک چیز است ولی مرض چیست؟ هزاران چیز. سلامتی یکی است شما دندانان درد بگیرد سالم دیگر نیستید، چشمتان درد بگیرد سالم نیستید، دل درد بگیرد سالم نیستید، استخوان درد بگیرد سالم نیستید پس سلامتی چندتاست؟ یکی ولی مرض چندتاست؟ تا بخواهید، بی‌نهایت ما مرض داریم. مرض‌های شناخته شده داریم مرض‌های ناشناس داریم هر روز یک چیزی پیدا می‌شود می‌گویند جدید است ناشناس است این‌ها مرض‌های چیست؟ ناشناخته است.

همین‌طور انسان در عالم کثرات فقط به معلول توجه دارد به مظاهر توجه دارد این شخص

آمد این کار را انجام داد این شخص الآن به اینجا رسید، این شخص الآن متمدول شد، این شخص الآن فقیر شد، این بد گفت این خوب گفت، این عالم شد این جاهل شد، این به ریاست رسید این به مرئوسیت

رسید، این عزل شد آن نصب شد، تمام آنچه را که انسان در این عالم بهش توجه دارد به چیست؟ به سلسله علل و اسباب مادّیست یعنی به عالم معلولات. این مال چیست؟ بخاطر اینکه بچه است، بخاطر اینکه طفل است بخاطر اینکه آن علت و ریشه را نیافته، بخاطر اینکه آن اتصال واقعی که موجب تصحیح فکر و تصحیح سرّ و تصحیح روح است آن اتصال را ندارد آن اتصال را ندارد.

نمی دانم این مسئله را در شرح عنوان بصری در آن وقتی که قضایای خضر را من مطرح می کردم گفتم یا نگفتم؟ حضرت موسی علی نبینا و آله و علیه السلام، این قضیه خضر خیلی قضیه عجیبی است اسراری درش هست و هرچه انسان بیشتر در این قضیه غور کند به مسائل جدیدی می رسد. حضرت موسی علی نبینا و آله و علیه السلام پیغمبر است مرد بزرگیست به معارفی دسترسی پیدا کرده ولی هنوز نسبت به رسیدن به حاقّ توحید و نزول فیوضات مختلفه الانواع و مختلفه المظاهر در عالم کثرت، هنوز در این مرتبه خام است هنوز به این مرتبه رشد نرسیده خدا می خواهد حضرت موسی را رفع نقص کند و او را نسبت به همه مراتب توحید آشنا کند البته تا جایی که ما نمی توانیم بگوییم باز همه مراتب برای ایشان حل شده بود آن همه مراتب فقط برای رسول خدا و ائمه علیهم السلام روشن شده و البته می توانیم بگوییم از امت رسول خدا هم طبق بعضی از روایات ممکن است به این مراتب دسترسی پیدا کرده باشند که از او تعبیر به بقاء اتم ما می آوریم حالا این حضرت موسی علی نبینا و آله و علیه السلام روزی هزار دفعه می بیند مردم جلوی چشمش دارند می میرندها هیچ وقت به خدا اعتراض نمی کند، ها؟ مادر بچه می زاید هم بچه و هم مادر هر دو سر زای می روند اعتراض می کند؟ نه! خب مردن دیگر **اللّٰهُ يَتَوَفَّى الْأَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ تَمُتْ^۱ قُلٌ يَنْتَوِقَکُمْ مَلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ^۲** خداوند می میراند.

من می خواندم در این ترجمه ای که شده، در این قرآنی که در دستم بود نمی دانم ترجمه کی بود؟ راجع به حضرت عیسی علی نبینا و آله علیه السلام شده بود که **فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ^۳** وقتی که تو مرا بخود باز خواندی، در این ترجمه نوشته بود: وقتی که مرا قبض روح کردی، قبض روح غلط است ترجمه اش قبض روح نیست، حضرت عیسی قبض روح نشده! اشتباه نکنید حضرت عیسی

^۱ سوره الزمر آیه ۴۲ -

^۲ سوره السجده آیه ۱۱ -

^۳ سوره المائده آیه ۱۱۷ -

زنده است، مانند ما زنده است و مانند امام زمان علیه السلام زنده است منتهی در یک برزخ بین ماده و مجرد و ماده و مثال که از آن تعبیر به آسمان چهارم می شود در آنجا قرار دارد و وقتی که حضرت بقیة الله ارواحنا فداء ان شاء الله ظهور کنند و چشمان رمدا را به نور خودشان روشن کنند حضرت عیسی هم از آسمان می آید و به ایشان اقتدا می کنند و از متابعین و شیعیان امام زمان [(علیه السلام) خواهند بود.] ائمه وفات پیدا کردند امیرالمؤمنین وفات پیدا کرده امام سجّاد وفات [پیدا کرده] ولی امام زمان زنده است حضرت عیسی زنده است وفات پیدا نکرده **وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَ لَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ**

حالا این حضرت [موسی] روزی هزار مرتبه [دیده که] این ملائکه می آیند قبض روح می کنند یکی دارد از کنار دیوار می گذرد آوار به سرش خراب می شود می افتد، دیده شده حضرت موسی بگوید اِه خدایا چرا این اینجوری شد؟ خب می خواست رد نشود، رد شد دیگر، از کنار دیوار رد شد آوار رویش خراب شد. یا مثلاً فرض بکنید که کنار درخت خوابیده یک مرتبه درخت یک شاخه اش می شکند می خورد به سرش می میرد هیچ وقت حضرت موسی گفت اِه چرا این این طور شد؟ این طبیعی است دیگر، علل طبیعی است یا اینکه فرض کنید که یک نفر دارد بالای کوه می رود پایش می لغزد تو دره پرت می شود حضرت موسی بگوید ای داد بیداد ای چرا اینجور شد؟ چرا؟ خب می خواست نرود بالای کوه، رفت بالای کوه..... گوش می دهید بچه ها؟ وقتی می روید بالای کوه مواظبت کنید، نایستی که خلاصه بدوید باید خلاصه دقت کنید یا اینکه می دود یک دفعه سرش می خورد گیر می کند سرش می خورد می شکند و امثال ذلک، هیچ کدام اینها مورد اعتراض حضرت موسی نیست حالا بگویید بینم چطور شد خضر آمد یک بچه ده ساله ای را کشت حضرت موسی صدایش درآمد؟ اِه چرا بچه را [می کشی؟] در حالی که همین بچه، همین بچه اگر راه می رفت می خورد زمین سرش می شکست و می مرد حضرت موسی اعتراض نمی کرد چون خب شد دیگر، بالاخره خورد زمین و این هم طبق علل و اسباب سرش خورد به سنگ و فوت کرد چرا؟

چون حضرت موسی آن فوتها و آن حوادثها را متصل به سلسله علل طولی می دید ولی در جریان خضر این فوت را متصل به سلسله علل عرضیه می بیند اینجاست که برایش چه می شود؟ این شبهه پیش می آید، چرا؟ در حالی که جان من اگر حضرت تو هم فلسفه خوانده بودی استغفر الله ربی و

^۱ سوره النساء قسمتی از آیه ۱۵۷.

اتوب الیه ما شاگرد حضرت موسی نمی شویم ها! ناخنش هم نمی شویم! شوخی می کنیم
 بالاخره عیب ندارد بالاخره طلبه ها شوخی می کنند حالا با پیغمبر هم آدم شوخی کند اشکال ندارد
 ان شاء الله از ما دل خور نمی شوند، می دانیم که سلسله علل عرضیه در طول سلسله علل طولیه قرار
 دارند ان شاء الله اسفار ملاصدرا را آن دنیا باید بیاورید البته الآن حضرت موسی خودش معلّم ملاصدرا
 است ها! خودش دارد به او در آن دنیا معارف یاد می دهد و می گوید آنچه را که تو با فهم و ادراک و فکر
 ثابت کردی ما به رأی العیان و به قلب مشاهد کردیم خیلی از تو جلوتر هستیم علی کلّ حال ان شاء الله
 خداوند به همه توفیق بدهد که آنچه را که می دانیم بیابیم خب بالاخره ما هم گاهی شوخی مان می گیرد.
 حضرت خضر علی نبینا و آله و علیه السلام در آن وقتی که این طفل را سر می برید در سلسله
 علل طولیه قرار داشت نه علل عرضیه و چون حضرت موسی توجّه به جنبه مظاهر داشت در آن زمان
 و نتوانست مسأله عدم اختلاف بین ماده و مجرد را در ارتباط با آن مبدأ حل کند، در اینجا دچار اعتراض
 می شود اما اگر به جای حضرت خضر همان ملک الموت می آمد این کار را می کرد حضرت موسی
 اعتراض می کرد؟ نه دیگر! ملک الموت است دیگر! ملک الموت چه ربطی به عالم ماده دارد، ملک
 الموت پرونده دارد پرونده را هر صبح می گذارد زیر بغلش، از آن عالم می آید پایین، یا علی، حالا توی
 این پرونده چه نوشته؟ یک روز می آید مشهد یک روز می آید همدان یک روز می آید قم یک روز می رود
 این طرف یک روز در افریقا یک دفعه هزارتا را ترتیب می دهد، یک دفعه می رود در یک جنگ یک دفعه
 می رود در هیروشیما سیصد هزار نفر را یک دفعه خاکستر می کند یک دفعه می رود فرض کنید که یک
 بمبی می خورد، ان شاء الله نصف کره زمین، آنهایی که قرار است از کفّار از آن مخالفین امام زمان، داریم
 که دو سوم کره زمین از بین می روند از مخالفین حضرت. بله کار ملک الموت گاهی موقع ها شلوغ
 است گاهی موقع ها سرش خلوت است پرونده ای که با خودش می آورد توی اینها اسامی زیاد نوشته
 شده گاهی اوقات کم نوشته شده اینها بسته به چه؟ حواله است که چه حواله ای یعنی صبح باز یا الله
 سه میلیون امروز ما باید ترتیب بدهیم.

ولی برای او هیچ کار ندارد هیچ کار ندارد یعنی مثل این آب خوردن که من برمی دارم برای
 او راحت تر است هیچ تفاوتی [نمی کند.] خداوند قدرتی به او داده که با آن قدرت می تواند تمام آن
 تعلّقات را که بین نفس و بین بدن وجود دارد به طرفه العینی آن تعلّقات را بگیرد.

خدا رحمت کند مرحوم حاج هادی ابهری، خیلی آدم زنده دلی بود خیلی زنده دل، یک دفعه

[یک] بنده خدایی از اقوام ما فوت کرد آنجا نشسته بودیم یک نفر بهش گفت، گفت حاجی هنوز این را دفن نکرده بودند این جنازه را به عنوان امانت جایی گذاشته بودند و بعد به کربلا منتقل کردند و در آنجا در همان وادی الصفا که الآن به وادی القدیم [وادی الصفا قدیم] معروف است در آنجا دفن شد.

خدا رحمتش کند گفت که حاجی، اگر می‌توانی بیا خلاصه این خانواده و این‌ها، خیلی ناراحت هستند بیا یک کاری بکن این دوباره روح به آن برگردد. یک فکری کرد گفت اگر قبل از اینکه مرده بود می‌توانستم کاری بکنم ولی الآن دیگر نمی‌توانم. یعنی به تأخیر بیندازیم خلاصه، یک کاری بکنیم.

آدم زنده دلی بود. این می‌گفت من یک وقت در این فکر بودم که چطور این افرادی که می‌میرند بعضی‌هایشان چشم‌هایشان همین‌طور باز است و بعضی‌ها چشم‌هایشان بسته است می‌گفت همین‌طور فکر می‌کردم یک روز کنار کوهی نشسته بودم و نهر آبی گذشته بود یک مرتبه دیدم در اینجا، در اینجا یک دهی بوده قبلاً، حالا سال‌های سال از این قضیه گذشته، شاید صدها سال هزارها سال، هیچ آثاری نبود فقط کوهی بود و نهر آبی. اینجا یک دهی بود، یک مرتبه ایشان می‌گویند دیدم زلزله شد و تمام اهالی این ده، یک مرتبه رفتند زیر آوار، نصف شب در یک ثانیه می‌گفت بر من خطور کرد این قضیه و دیدم این افرادی که دچار این حالت شدند دو قسم بودند بعضی‌ها چشمشان باز بود بعضی‌ها بسته بود.

اینقدر مجال پیدا نکردند که چشمشان را ببندند و آن‌هایی که بسته بود اینقدر مجال پیدا نکردند که چشمشان را باز کنند یعنی در آن موقع من به نفس آن‌ها احاطه پیدا کردم در آن وقتی که خدا می‌خواست به من نشان بدهد در آن وقتی که آن ملک موت، این‌ها را داشت قبض روح می‌کرد یک دفعه بر آن حالت این‌ها، من اشراف پیدا کردم دیدم این خواست چشمش را ببندد تمام شد، تمام شد و او خواست چشمش را باز کند تمام شد این ملک، ملک موت است یعنی یک هم‌چنین قدرتی دارد چشم را نمی‌گذارد ببندیم یعنی ببندیم یا باز کنیم همین‌طوری که هستیم حالا این فرقی نمی‌کند باز و بسته بودنش فرقی نمی‌کند درست بودنش فرقی می‌کند، آدم درست باشد در موقع رفتن، شاد باشد به قول مرحوم آقا بشکن زنان برود.

یا اینکه آخ آخ آخ، خدا بیا و تماشا کن بعضی از این‌ها .... یک شخصی بود از معاریف هم بود از علماء و معاریف و مدرسین درس اخلاق بود من هم پیش ایشان می‌رفتم گاهی، خیلی ما از ایشان صحبت‌ها شنیدیم انسان باید همیشه آماده باشد تا گفتن برو بیاد برود، نمی‌دانم خودش جلو جلو برود می‌گفت آدم باید جلو جلو برود گفتیم خیلی خب حالا ببینیم. ایشان درس اخلاق می‌داد حدود دویست نفر می‌آمدند دویست و پنجاه نفر هم می‌آمدند کتاب هم نوشته کتاب و چیزهایی هم نوشته‌اند و مرد فاضلی هم بود ها! مرد فاضل و درس خوانده‌ای هم بود و این‌ها، مجتهد هم بود. این بنده خدا

سرطان می‌شود، سرطان می‌شود و همین سرطان خون و این چیزها ظاهراً بوده آقا وقتی که این یک ماه اطباء بهش گفته بودند در یکی از شهرستان‌ها بود وقتی که رفتیم [پیشش]، اصلاً نمی‌شد به این نگاه کرد

یعنی این انگار دنیا بر سرش خراب شده بود این آقای مدرس اخلاق که می‌گفت آدم باید جلو جلو برود اوّل کسی را راه نمی‌داد در منزلش، اصلاً کسی را راه نمی‌داد به زور گفتیم که آقا می‌خواهیم بیاییم دیدنتان، نمی‌خواهیم بیاییم [مزاحمتان بشویم] خلاصه گفتند فلان، بعد آنجا نه مجال حرف زدن نه چیزی، فقط و فقط چشمش به این دوا بود که این دواها یک وقتی از دسترس دور نشود. این دواها یک وقتی این خلاصه ..... خلاصه ما مشغول صحبت و فلان شدیم می‌خواستیم یک خورده آماده‌اش کنیم یک خورده خلاصه نرمش کنیم، بابا تو این حرف‌ها را زدی تو خودت به ما این‌ها را می‌گفتی، آدم باید جلو برود فرسخ‌ها جلوتر برود عزرائیل دنبالش بگردد حالا عزرائیل دارد دنبال [شما می‌گردد] پیدایش نکند حالا عزرائیل از این طرفی دارد دنبالت می‌گردد کجا رفتی خودت را قايم کردی! خلاصه یک خورده گفتیم این حرف‌ها، دیدیم نه! این اصلاً نمی‌تواند تنازل کند اصلاً نمی‌تواند و بعد از یک مدتی، خلاصه یک مقداری یک کمکی این خلاصه از آن وضعیت در آمد ولی بعد باز شنیدیم که نه! این بنده خدا موقعیتش این طور است به این کیفیت! و بعدش هم خوب به همان کیفیت به همان وضعیت از دنیا رفت.

مرحوم آقا می‌فرمودند آدم باید بشکن زنان از این دنیا برود بگه، بخنده و خلاصه، واقعاً همان طور که خودشان رفتند، این طوری که رفقا تعریف می‌کنند، من فقط آن لحظات ساعت‌های آخر حیات ایشان را دیدم، می‌گویند وقتی که آن ناراحتی را پیدا کردند توی همان جلسه‌ی عصر جمعه در منزلشان و دیگر نمی‌توانستند حرکت کنند يك تحت آوردند گذاشتند روی آن تحت چون آن کوچه را کنده بودند و ماشین نمی‌توانست بیاید تا نزدیک، این رفقا که گرفته بودند می‌گفتند چرا نمی‌گویید بلند لا اله الا الله، لا اله الا الله بگویید می‌خندیدند می‌گفتند بلند بگویید، می‌بردنشان بیمارستان، می‌گفتند بلند بگویید می‌خندیدند خودشان.

و خوب من بودم دیگر توی همان لحظات آخر هم خدمت ایشان بودم یکی هم اینجوری می‌رود، ها؟ اینجوری میره. اصلاً دنبال عزرائیل می‌گردد کجایی نمی‌آیی؟ کجایی؟ به فرمایش امیرالمؤمنین علیه‌السلام که می‌فرماید: «لو لا اجال التي أجل الله (عبارت عربی نا مفهوم) اگر آن مدت

نبود اصلاً این‌ها مجال مکث در این دنیا را نداشتند، مجال سکونت در این دنیا را نداشتند.^۱

خدا قسمت کند که خوب عالمیست خوب جاهائیس‌ها، این‌هایی که گفتند خوب جاهائیس‌ها.

حالا این جناب عزرائیل که می‌آید این کارها را انجام می‌دهد این جناب عزرائیل هر کاری انجام بدهد انسان چی؟ ممکن است انسان بگوید چرا انجام می‌شود؟ ولی یک چرایست که فعلاً می‌آید از ذهنشان می‌رود، دیگر در ذهن تمرکز پیدا نمی‌کند چون این مسئله را وابسته به سلسله و علل و عوامل غیبیه می‌داند اما همین که این علت و این حادثه بخواید در علل مادی تحقق پیدا بکند یک دفعه برای انسان شبهه پیدا می‌شود که چرا؟ چرا حضرت خضر باید این کار را بکند؟ خوب شاید حضرت خضر در اینجا مثل حضرت عزرائیل است چه تفاوتی می‌کند؟ همان‌طوری که جناب عزرائیل بدون اجازه این کار را انجام نمی‌دهد و با تکلیفی که از ناحیه پروردگار به او شده، می‌آید و یک سر سوزن از جای خود حرکت نمی‌کند و یک برگ بدون اجازه از درخت نمی‌افتد، همین‌طور، خضر هم با اجازه و با آن اذن دارد می‌آید الان این کار را انجام می‌دهد اینجاست دقت کنیم اینجاست آن نکته‌ای که مرحوم آقای حدّاد رضوان الله علیه می‌فرمودند:

مردم اگر بروند سر چاه آب و دعا کنند آب چاه بیاید بالا یا [در] چاه خشکیده، آب پیدا بشود مردم این را معجزه می‌دانند اما اگر شیر منزلشان را باز کنند آب بیاید این را معجزه نمی‌دانند.

(صوت و لحن آقا تغییر دارد ممکنه اضافه صوت داده شده)

دور و بر ما را خالی کردند می‌گفت: من نرفتم. من پیشش موندم هر چی گفت تو برو، برای چی نمی‌روی؟ گفتم: من نمی‌روم و گفت پیش این موندم و به این غذا می‌دادم و به این چی می‌کردم و حتی بغلش، کنارش می‌خوابیدم. می‌گفت: تو همون اطاق، بغل این می‌خوابیدم. آنچه به من گفت: که تو بلند شو برو و این بیماری مُسری است و این چی و فلان، گفت: ما گوش نکردیم. گفت نه! من نمی‌روم. این خلاف مردانگی و خلاصه خلاف مروت، خلاف لوطی منشی است که حالا ما این همه از کنار تو بهره مند بودیم و این‌ها حالا [بخواهم تو را تنها بگذارم]. می‌گفت: چند روزی از گیاهان و این چیزها به این می‌دادیم و اون، زن و بچه‌اش هم گذاشتند رفتند که رفتند، اصلاً بطور کلی پیداشون

---

^۱ الکافی، ج ۲، ص ۲۳۷: لولا الآجال التي قد كتبت عليهم لم تقرّ أرواحهم في أجسادهم خوفاً من العذاب و شوقاً إلى الثواب؛ نهج البلاغة (خطبة متقين)، ص ۳۰۳ (با مقداری اختلاف).

نشد. تا اینکه کم کم حالش خوب شد. کم کم آثار صحت و سلامتی در بدن او ظاهر شد و حالش خوب خوب شد اصلاً خوب خوب، قشنگ دیگه یک فرد عادی شد و عجیب این یک معجزه عجیبی بود که چطور یک فرد وبا می گیرد و بعد خوب می شود. می گفت: این خیلی عجیبه. می گفت: از این قضیه گذشت خانواده

برگشتند، وقتی که برگشتند یک نفر را تو خونه راه نداد. در را بست و گفت: بروید گم شوید، گفت بروید، بروید گم شوید. در رو بست و همه را بیرون کرد.

معجزه نمی‌دانند در حالی که همه‌ی این‌ها اعجاز است.

این کلام، کلام چیه؟ آقای حداد است این کلام یک عارفی است که به بقاء اتم رسیده، دیگر در تفاوت بین سلسله علل مجرده و غیر مجرده دیگر تفاوت نمی‌بیند. تمام جریانات و حوادث را از نقطه‌ی نظر ربطش به همان علل و از نقطه‌ی نظر اتصالش به آن مبدا فیض، به روال واحد نگاه می‌کند! ها؟ می‌بیند چقدر تفاوت است؟ و چقدر فرق است؟ آن دارد اعتراض می‌کند می‌گه: برای چی تو این بچه را الان کشتی؟ آن بچه که گناهی نکرده این بچه که کاری انجام نداده، برای چی کشتی؟ او دارد می‌گوید که سلسله علل یکی است چه از بالا چه از پایین! چه تفاوتی می‌کند؟ ها؟

یک خورده بیایم جلوتر، اگر انسان در این موارد بخواهد فهمش باز بشود و بینشش در اینجا بخواهد روشن بشود می‌داند که کیفیت تربیتی که اولیاء خدا می‌کردند و آن‌ها شرایط را برای شاگرد در رسیدن به آن مطلوب هموار می‌کردند چه قضایا و مسائلی را پیش می‌آوردند تا اینکه او را برای رسیدن به آن مطلوب مساعدت کند و جلو ببرد و چه مطالبی را و چه موانعی را از سر راه برمی‌داشتند و چگونه برای تغییر و تبدل نفس متعلقه به عالم کثرت و اتصال او به آن مبدأ و تجرد او، چه کارهایی را انجام می‌دادند این را انسان دیگر چی؟ باید به آن توجه کند. بارها می‌شد مرحوم آقای حداد رضوان الله علیه می‌فرمودند:

تا وقتی که ما با این رفقا به سلم و سلامت حرکت می‌کنیم مسئله‌ای نیست، سلام است و صلوات است و بیا و برو، آقا و ما اضافه می‌کنیم این‌ها را به به چه آقای خوبی؟ به به چه نورانی! چقدر شخصیت ....! اما همین که یک خورده می‌خواهیم گوش این‌ها را بمالاییم صدا از همه بلند می‌شود آخ اوخ ایخ نمی‌دانم چه شد؟ نمی‌دانم چرا اینجوری؟ چرا آنجوری؟ چرا فلان؟ چرا؟ چی؟ چه گناهی کردیم؟ نمی‌دانیم این‌ها همش از این سلوک بر سر ما آمد، نمی‌دانم فرض بکنید که اگر نبود این‌طور نمی‌شد اگر چه چه ...

در حالی که این‌ها همه اشتباه است لطف قضیه این است که این مسائل برای دیگران هم اتفاق می‌افتد ولی برای سالک که اتفاق می‌افتد تحمل و صبرش را هم بهش می‌دهند. و ایشان می‌فرمودند:

بدون این هم نمی‌شود فایده‌ای ندارد بدون این هم فایده‌ای ندارد، فایده‌ای ندارد. یکی از رفقا نقل می‌کرد می‌گفت: در مسیر مکه داشتم می‌رفتم قبل از این جریان عراق و تسفیری که کردند و ایرانی‌ها را بیرون کردند ظاهراً در سنه هزار و سیصد و پنجاه خورشیدی بود در

همان زمان شاه که اختلافاتی بین ایران و عراق پیش آمد و ایرانی‌ها را بیرون می‌کردند و این‌ها می‌گفت در مسیر رفتن یک‌دفعه صدایی به گوشم رسید که گفتند تو مدّعی حرکت و راه به سوی ما هستی؟

پیش نمی‌توانست انجام بدهد چرا؟ عوض شده این عوض شدن نتیجه آن عوض شدن است بدون آن این امکان ندارد بشود.

اگر انسان می‌خواهد به نقطه توحید برسد باید بداند این نقطه سوزنده است، این نقطه نقطه جگر سوز است، دیدید؟ این نقطه جوش‌ها که آهن را می‌آیند با هم جوش می‌دهند این چند ولت باید از این خارج شود تا بتواند این آهن، این آهن عجیب را، این دو نقطه را آب کند مذاب کند باید با هم چیز کند.

وقتی مولانا می‌گوید در آن قضیه عجیبش که واقعاً تمام مثنوی یک طرف، این حکایتی را که آقا در اوّل روح مجرد نقل کردند آقای حداد او یک طرف، همه مثنوی را شما بگذارید کنار یک طرف، این قضیه یک طرف

از من ارکوه احد واقف بُدی *** پاره گشتی و جگر پر خون شدی
حق همی گوید که ای مغرور کور *** نی ز نامم پاره پاره گشت طور؟
حق همی گوید که ای مغرور کور *** نی ز نامم پاره پاره گشت طور؟

این حقیقت نور توحید باید در محیط مستعد جلوه کند آن محیط مستعد چطوری پیدا می‌شود؟ بانان و حلوا؟ نخیر! آن محیط مستعد محیطی است که تا اینجا خودش را عوض کرده، پدرش را در آورده، پدرش را در آورده.

مرحوم آقا می‌فرمودند:

ما در مجالسی بودیم که در آن مجالس هرچه دلشان می‌خواست به ما می‌گفتند و ما مکلف به جواب نبودیم همین طوری ساکت نگاه می‌کردیم و طرف هم خیال می‌کرد دیگر برده دیگر و غلبه کرده و چه کرده و چه کرده همین طور ما ساکت بودیم.

إه آقا سید محمد حسین که جواب نمی‌دهد همین طوری دارد محکومش می‌کند از نظر علمی از نظر مسائل اخلاقی از نظر اهانت، فلان و این حرف‌ها، ولی جواب نمی‌دهد. همین طور باید ساکت بنشیند باید ساکت نشست نباید حرف زد نباید زد دیگر، حالا اگر انسان می‌خواست حرف بزند به دو کلمه تمام بود، مرحوم آقا می‌گفت دو کلمه تمام بود.

---

^۱ مثنوی معنوی، دفتر دوم، بخش ۱۴.

البته جا به جا دارد ها! یک وقتی تصوّر نشود، نه در بعضی جاهای خودش هم باید حرف را زد، باید حرف زد. در جایی که مسئله می‌خواهد براساس محوریت نفس مطرح بشود نه بر اساس حق و باطل آنجا باید چه؟ بگذار حریف حالا برنده بشود بگوید فلانی قوی‌تر از آن است بگذار فلانی مثلاً حالا رئیس بشود بگذار فلانی چه؟ بابا ول کن. بالاخره هم آقا رفت از دنیا هم آن کس از دنیا رفته، هم آن کس رفته هم آن کس رفته، همه رفتن، خب حالا چه؟ حالا آن دنیا هم می‌توانی مجلس تشکیل بدهی حرفی بزنی؟ این دنیا می‌توانستی مسائلی را مطرح کنی که جلو بیفتی اما آن دنیا چه؟ حالا آن دنیا هم برو بکن دیگر، برو آن دنیا هم مطرح کن بالاخره همه‌تان الان آن دنیا هستید، جفتتان الان آن دنیا هستید ولی چه قضیه؟ چه فایده؟ حالا کی برد؟ آن کسی که نشست و حرف نزد، آن وقت خیلی دیگر عالی‌ه خیلی جاذبه خیلی عالی‌ه.

چندی پیش من یک جایی بودم مسافرتی بودم در یک جایی بودم خصوصیاتش را حالا شرح نمی‌دهم آمدند که فلان کس فلان کس، می‌گویند اگر فلان کس خودش بیاید ما قبولش می‌کنیم اما نه اینکه هر کسی را بیاورد با خودش گفتم بگویند فاتحه فلان کس خوانده شد جنازه‌اش را هم برداشتند دفن کردند تمام شد اگر خودش بیاید ما قبول می‌کنیم چه شد؟ کو؟ کو حرف‌ها؟ کو آن مسائل؟ چه شد؟ گفتم جنازه‌اش را هم دفن کردند.

این مال چیست؟ حالا، حالا ما ماندیم و این همه مطالبی که گذشته، خب زمستان یک روزی بالاخره تمام می‌شود زمستان بالاخره یک روزی به سر می‌آید ما ماندیم و این همه مسائل. آن وقت است که هر کسی بعد از گذشت این مراتب و مراحل باید حَصَادِ آن زراعتی را که کاشته برگردد و محصولش را باید بذرود محصولش را، آنچه را که بالا آمده، آنچه را که رشد کرده.

امیرالمؤمنین علیه‌السّلام می‌توانست بعد از رسول خدا به دو ساعت مطلب را به نفع خودش تمام کند به دو ساعت، می‌آمد دم مسجد مدینه می‌ایستاد این شمشیرش را هم درمی‌آورد تصوّر کنید آن علی شمشیرش را در بیاورد آه بگذارد زمین هر کی می‌تواند بیاید برود توی این مسجد برود بالای آن منبر بنشیند کی می‌آمد؟ می‌توانست یا نمی‌توانست دیگر؟ نه اینکه این کار را نکرد نشست توی خانه، زنش دختر پیغمبر آمد دم درب و می‌دانست که چه خواهد شد.

و کسانی که از جنگ احد فرار کردند سه روز رفتند پشت کوه‌های مدینه قایم شدند^۱ آن‌ها آمدند زنش را جلوی چشمش تیکه تیکه کردند صدایش در نیامد مال چیه؟ برای اینکه پیغمبر بهش سفارش کرد یا علی! ساکت باش سفارش پیغمبر بود دیگر. خب آن‌ها آمدند زدند زدند آقا! در راه آتش زدند، لگد زدند آن شاعر مصری، شاعر النیل هم می‌آید جلوی ملک فاروق می‌آید افتخار می‌کند کی می‌تواند مثل عمر خلیفه ثانی بیاید جلوی فارس عرب بایستد و زنش را آن‌طور بزند زمین و داغان کند؛ یعنی افتخارت است این هم افتخارشان است کی می‌تواند این کار را بکند؟

فراموش کردم شعر را سه خط شعر است این‌ها بیایند و چه کار کنند؟ ببینند علی همان جا نشسته و بعد بیایند حالا آن هیچی! طناب را ببندازند گردن امیرالمؤمنین با طناب بکشند بطرف مسجد اصلاً تصوّرش را می‌توانید بکنید قضیه را، اصلاً شما می‌توانید! ما همین فقط لفظ را می‌گوییم و رد می‌شویم، آن امیرالمؤمنین بیاید که با دو انگشت پهلوان آن‌ها را که همه به آن می‌نازیدند خالد بن ولید بود، این دو انگشت را انداخت گلوش، داشت خفه می‌شد همین امیرالمؤمنین وقتی که تشهّد داشتند می‌خواندند^۲ همان علی که دم بقیع و ایساد عمر آمد گفت که باید این قبرها شکافته بشود که من نماز بخوانم امیرالمؤمنین شمشیر را درآورد گفت هر که می‌تواند این قبر را بشکافد^۳ ها چه شد؟ این شمشیر چرا آن روز اول درنیامد؟ چرا؟ آنجا تکلیف به سکوت داشت اگر آنجا شمشیر درمی‌آمد علی دیگر علی نبود این امیرالمؤمنین دیگر امیرالمؤمنین نبود آنجا باید شمشیر را تو غلاف کند آنجا دم قبر حضرت زهرا البته قبر که خب قبر ساختگی بود دیگر، آنجا باید شمشیر را در بیاورد شب لیلة الهریر در قبال معاویه باید شمشیر را در بیاورد که تا صبح پانصد نفر را ببندازد^۴ اما بیایند جلوی سب کنند و چه کنند سرش را ببندازد پایین حرف نزنند آنجا باید آن کار را انجام بدهد آنجا باید آن کار را بکند این چه می‌شود؟ این آن‌وقت این می‌شود علی این می‌شود امیرالمؤمنین، حالا هر کسی خب به اندازه چی؟

سعه

^۱ پیدا نشد

^۲ ۱. کتاب سلیم بن قیس الهمالی، ج ۲، ص ۸۷۲؛ بحار الأنوار، ج ۲۸، ص ۳۰۶.

^۳ ۲. بحار الأنوار، ج ۴۳، ص ۱۷۱.

^۴ ۳. وقعة صفین، ص ۴۷۶.

خودش آن امیرالمؤمنینی که به مقام اسم اعظم رسیده و شفاعت کبری را دارد در روز قیامت و ساقی کوثر هست و قسیم الجنة و النار^۱ هست باید زندگیش این طور باشد.

حالا کدام یکی از ما حاضریم؟ کی حاضر است؟ بی خود که کسی را قسیم جنت و نار که نمی کنند، کار خدا کشک که نیست. آن امام حسینی باید باشد که آن بساط پیدا بشود، بشود مقام چی؟ شفاعت کبری پیدا بکند هر کسی خلاصه در این زمینه نمی تواند

خب این مسئله ادامه دارد ظاهراً، بگوییم یا نه؟ دیگر بس است، دیگر خب حالا بس است. ان شاء الله امیدواریم که خداوند توفیق بدهد و چشم ما را به این معارف روشن و توفیق اهتداء به هدایت اولیاء خودش را برای ما نصیب کند.

اللهم صل علی محمد و آل محمد

---

^۱ ۴. تفسیر القمی، ج ۲، ص ۳۲۴.